

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 310. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262356928/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

»Endnu ikke, naadigste Fyrstindel« svarede jeg, »men nu tømmer jeg trøstigt dette Bæger: Himlen beskytte Eder og Eders ædle Stamme!« og jeg udtrak Bægeret tilbunds.

»Ha, nu er I Dødens Mand!« skreg hun og vilde holde mig tilbage.

»Nei,« svarede jeg, »en Engel fra Himlen har frelst mig! Her staaer Dødens Kalk, som var iskjenket for mig!« og pegede paa Don *Marcellos* Glas.

»Himlen være lovet og priset i al Evighed!« udbrød Prindsessen, »at jeg ikke kom for silde med min Advarsel! Den hellige Guds Moder har aabnet mine Øine for denne Forræders lumske Raad. Bind ham! og undersøg ham nøie! Dette Glas med dets Indhold skal, velforseglet, sendes med til Florents, hvor min Broders Retfærdighed og Forbrydelsens Følger vente ham!«

Man knappede den Fangnes Kofte op og et Papir faldt ud, hvori var svøbt en lille Æske, hvis Indhold jeg ved første Øiekast erkjendte for at være Rotteskrudt.«

»Ih naa!« raabte Abigal leende, »der var I da nær ved det!«

»Prindsessen,« vedblev Herr *Oluf Borch* alvorlig, »betragtede mig taus nogle Øieblikke, og det var tydeligt at see, i hvor stor Bevægelse hun var og hvorledes hun syntes at vakle i sin Beslutning. Endelig traadte hun nærmere til mig og sagde, uhørt af de Omstaaende: »Reis og vær lykkelig! I har frelst et Liv, som tilhører Eder! nu har jeg ogsaa frelst *min* Deel!«

Hun rakte mig sin Haand; jeg bøiede mig og kys-

sede den taus og med Taarer. Derpaa forlod hun mig, og dette var den sidste Gang, jeg saae hende.

Tidligt næste Dag begav jeg mig til Florents, hvor jeg af Hertugen blev modtaget med stor Naade. Han befalede mig endnu i nogen Tid at forblive ved sit Hof og overvældede mig med den ene Æresbeviisning og den ene Gave efter den anden. Ogsaa med min Ven, den lystige Sanger *Francesco Redi*, mødtes jeg ofte og tilbragte i hans og endeel andre Lærdes og Kunstneres Selskab mangen glad Aften.

Efter en Maanedes Forløb sad jeg atter, i Selskab med min trofaste *Martin* og nogle andre Reisende paa Hestens Ryg og red med lystigt Mod henad Veien, der fører fra Florents til Pisa. Underveis naaede vi en stor Transport af Forbrydere, der under stærk Vagt og lænkede til hinanden, ligesom Qvæg bleve drevne til deres Bestemmelsessted, Galeierne i den store vidtberømte Søhavn Livorno. Da vi kom paa Siden af Sværmen og vilde ride forbi, løftede Een af de Lænkebundne sit mørke, forvildede Aasyn imod os; hans gnistrende Blik traf mit, han udstødte en fæl, hylende Latter og de forsmædeligste Forbandelser strømmede fra hans Læber, da han gjenkjendte mig. Det var *Don Marcello*. Een af Vagten svang en Svøbe over hans Hoved, jeg satte Sporerne i Siden paa min Kleppert og kom dem snart af Syne; men *den* Latter og *det* Smertenshyl forfulgte mig længe og jeg mindes det endnu kun med Gysen! — Seer Hun, min søde Hjerte! Dette er Historien om den Prindsesse, som jeg kunde have faaet til Kone!»

Herr *Oluf Borch* taug stille og saae tankefuld ned for sig; ogsaa det blonde Pigebarn syntes beskjeft-